

«Βοήθεια! Η κυβέρνηση με κρατά σε ομηρία!»

Ιώ Φλώρου*

Από μικροί μάθαμε να καταπίνουμε σιωπηρά την αδικία που μας κάνουν. Είναι μια «κακή συνήθεια», όπως είχε γράψει και ο Μπ. Μπρεχτ, περιγράφοντας τη σκηνή όπου ένας περαστικός είδε ένα μικρό παιδί να κλαίει και το ρώτησε τι συμβαίνει. Όταν εκείνο του αποκρίθηκε ότι ένα άλλο αγόρι του έκλεψε το ένα από τα δύο γρόσια που είχε για να πάει στον κινηματογράφο, εκείνος το ρώτησε αν φώναξε βοήθεια. Το παιδί απάντησε ότι φώναξε κι άρχισε να κλαίει περισσότερο. Κι όταν το ρώτησε αν μπορούσε να φωνάξει πιο δυνατά και το παιδί είπε όχι, ο περαστικός του είπε «τότε δώσε μου και τ' άλλο». Και πήρε το τελευταίο γρόσι από το χέρι του παιδιού και συνέχισε ξένοιαστος το δρόμο του.

Έτσι και σήμερα. Αισθανόμαστε την αδικία που υπάρχει, μα δεν αντιδρούμε. Παρακολουθούμε τη ζωή μας σα να είναι ταινία κι εμείς είμαστε απλοί θεατές. Πόσες αποφάσεις έχουν παρθεί για εσένα, χωρίς εσένα; Τον τελευταίο καιρό εγώ νιώθω ότι κάποιος άλλος σχεδιάζει τη ζωή μου, ένα σχέδιο που δε μοιάζει με αυτό που εγώ φανταζόμουν. Εγώ φανταζόμουν Πανεπιστήμιο με εργαζόμενους (έτσι δε λειτουργούν τα Πανεπιστήμια;), ένα Πανεπιστήμιο δημόσιο, για όλους, όπου δε θα χρειαστεί να πληρώσω(!) για να πάρω πτυχίο. Ένα Πανεπιστήμιο που σε αυτούς τους δύσκολους καιρούς θα με στηρίζει υλικά, με σίτιση, στέγαση και μεταφορά. Αντ' αυτού, η πραγματικότητα είναι άλλη.

Σκηνή 1η: Συζητήσεις παντού, με τους φίλους μου, με τους γνωστούς μου. Όλοι με ρωτάνε αυτό το αδιάφορο, εκνευριστικό ερώτημα: «Μα τι θα γίνει επιτέλους; Θα ανοίξει το Πανεπιστήμιό σας;». Όλοι έμαθαν να μιλούν αδιάφορα, αγνοώντας το τι πραγματικά σημαίνει να ανοίξουν τα Πανεπιστήμια τώρα. Όλοι έμαθαν να βγαίνουν στα κανάλια με το προσωπίο του «αγανακτισμένου», του «ανένταχτου φοιτητή» και να λένε ό,τι διψά να ακούσει το αυτί του πνιγμένου στα συμφέροντα μεγαλοδημοσιογράφου. Να φωνάζουν για το άνοιγμα των σχολών, σα να είναι κάτι εφικτό, σα να μην ξέρουν τι συνεπάγεται αυτό. Σα να μη γνωρίζουν ότι πίσω από το «αθώο» αυτό αίτημα βρίσκονται 1.349 διαθεσιμότητες ανθρώπων που τόσα χρόνια λειτουργούσαν το Πανεπιστήμιο.

Σκηνή 2η: Χθες παρέλαβα αυτοπροσώπως το χαρτί που παραπέμπει τη μητέρα μου, η οποία τυχαίνει να είναι διοικητικός του ΕΚΠΑ, σε πειθαρχικό συμβούλιο επειδή δεν απογράφηκε. Καλούν τη μητέρα μου να συμμορφωθεί και να απολογηθεί επειδή δε θέλει να χάσει τη δουλειά της, επειδή στη ζωή της δεν έμαθε να σκύβει το κεφάλι – ή να καταπίνει την αδικία – και γι' αυτό το λόγο δεν απογράφηκε. Οικογένεια με έναν εργαζόμενο λοιπόν. Ευτυχώς το σχέδιο που είχαν από τα χρόνια της κυβέρνησης ΠΑΣΟΚ πάει κατ'ευχήν. Οικογένεια με έναν εργαζόμενο. Κατεστραμμένο Πανεπιστήμιο. 70% ανεργία στη νεολαία. Ζήτω η ανάπτυξη.

Ναι, είμαι κι εγώ πρωτοετής. Ναι, θέλω κι εγώ να σπουδάσω. Αλλά να, είναι που το Πανεπιστήμιο που θέλουν να φτιάξουν δε με γοητεύει καθόλου. Η εικόνα του Πανεπιστημίου που εγώ έχω ονειρευτεί είναι πολύ μακρινή από την επικρατούσα. Σχεδόν τρία χρόνια μακρινή, από τότε που ψηφίστηκε το νομοσχέδιο Διαμαντοπούλου. Από τότε που ξεκίνησε η λυσσαλέα επίθεση στην δημόσια παιδεία και τη νεολαία. Και ακολούθησαν κι άλλα μετά: Νόμος Αρβανιτόπουλου, σχέδιο «Αθηνά». Μαθήτριά τότε εγώ, καταλάβαινα τις συνέπειες αυτού του σχεδίου και στο δικό μου το σχολείο. Όπως τότε λοιπόν, έτσι και τώρα, η κυβέρνηση, οι «από πάνω», βάλθηκαν να καταστρέψουν το Πανεπιστήμιο των ονείρων μας κι εμάς τους ίδιους. Η λεγόμενη «διαθεσιμότητα» των διοικητικών μας υπαλλήλων σημαίνει ότι εγώ, σαν φοιτήτρια, δε θα έχω κανέναν άνθρωπο στη γραμματεία της σχολής μου για να απευθυνθώ, κανέναν άνθρωπο για να με βοηθήσει στη βιβλιοθήκη, κανέναν για να περάσει τους βαθμούς μου και να πάρω το πτυχίο μου. Θα φοιτώ σε ένα Πανεπιστήμιο-φάντασμα, που θα υπολειπουργεί και θα αναγκάζομαι να πληρώνω δίδακτρα για να τελειώσω τη σχολή μου. Με λίγα λόγια, καληνύχτα δημόσιο δωρεάν Πανεπιστήμιο.

Σκηνή 3η: Παρακολουθώ όλους αυτούς που μ' εκπροσωπούν στα κανάλια με περισσό θράσος, φορώντας μάσκες – γιατί εγώ την αναγνώρισα τη ΔΑΠίτισσα της σχολής μου – να επικαλούνται τους φοιτητές που παραμένουν στην Αθήνα και νοικιάζουν διαμερίσματα περιμένοντας να ανοίξουν οι σχολές. Έτσι αποκάλυπτα εκμεταλλεύονται το πρόβλημα που αντιμετωπίζουν οι συμφοιτητές μου, για να δημιουργήσουν επίπλαστους εχθρούς μέσα στην κοινωνία: Διοικητικοί vs φοιτητές και γονείς. Άλλωστε, έτσι δε γινόταν πάντα για να περάσει η κυβέρνηση ένα μέτρο; Οδηγοί μετρό vs επιβάτες, καθηγητές vs μαθητές που δίνουν πανελλήνιες κτλ. Παρ'όλα αυτά, κατανοώ το πρόβλημα των παιδιών που νοικιάζουν στην Αθήνα για να σπουδάσουν. Κανείς δεν έχει λεφτά που να του περισσεύουν στην εποχή μας. Εκεί μας έχουν καταντήσει, να μη μπορούν οι γονείς μας να διαθέσουν λεφτά για να πάμε να σπουδάσουμε. Αλλά ο αγώνας των διοικητικών είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με το Πανεπιστήμιο που εμείς φανταζόμαστε και θέλουμε. Ο αγώνας για την παιδεία που εγώ και όλοι οι φοιτητές αξίζουμε να έχουμε. Γιατί διαβάσαμε πυρετωδώς δύο χρόνια για να μπούμε σε δύο από τα καλύτερα Πανεπιστήμια του κόσμου και όχι στα συντρίμια που άφησαν οι προηγούμενες κυβερνήσεις. Το εξάμηνο το έχουμε ήδη χάσει, εξαιτίας της κυβέρνησης, η οποία δεν απέσυρε έγκαιρα το μέτρο των διαθεσιμοτήτων. Να μην αφήσουμε να εξαφανίσουν και το Πανεπιστήμιό μας.

Σκηνή 4η/φινάλε: Όλοι μας αναγνωρίζουμε τις αδυναμίες που έχει σήμερα το ελληνικό Πανεπιστήμιο, θα εθελουφλούσαμε αν δεν το κάναμε. Ξέρω ότι έχουμε δρόμο μπροστά μας και μεγάλα περιθώρια για βελτίωση. Όμως, το ότι παραμένει ζωντανό μέχρι σήμερα το Πανεπιστήμιό μας το οφείλουμε σ'εκείνους τους ανθρώπους, που αν και όχι αρκετοί, παρείχαν την στοιχειώδη υποστήριξη. Το "success story" της κυβέρνησης όμως, θέλει απολύσεις. Για αυτήν είμαστε απλές λεζάντες στα δελτία των 8 που εξυπηρετούν στην αποδοχή των απολύσεων αυτών από την υπόλοιπη κοινωνία. Κάποτε ήμασταν «μαθητές σε ομηρία από τους καθηγητές που θέλουν να κάνουν απεργία εν μέσω Πανελλαδικών» και τώρα είμαστε «φοιτητές σε ομηρία από τους διοικητικούς που θέλουν να κάνουν απεργία εν μέσω εξαμήνου». Το έργο όμως γράφεται ακόμα. Ήρθε η ώρα από θεατές να γίνουμε πρωταγωνιστές και να αλλάξουμε το σενάριο. Ήρθε η ώρα να τους ανατρέψουμε.

*Η Ιώ Φλώρου είναι πρωτοετής φοιτήτρια στο Τμήμα Επικοινωνίας και ΜΜΕ του ΕΚΠΑ

Διαβάστε επίσης:

Η τρομοκρατία του εξαμήνου

του Πέτρου Μαρκόπουλου (φοιτητής Ηλεκτρολόγων ΕΜΠ) και της Χριστίνας Μπαρού (φοιτήτρια Παιδαγωγικού ΕΚΠΑ)